

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave pred samosudkyňou JUDr. Otíliou Dolákovou v právnej veci **navrhovateľa**: PhDr. Claude Baláž, bydlisko Na hrádzi č. 67/193, 851 10 Bratislava, **zastúpený právnym zástupcom**: JUDr. Ján Čarnogurský, advokát, Dostojevského rad č. 1, 811 09 Bratislava, proti **odporcovi**: Ústav pamäti národa, Námestie slobody č.6, 817 83 Bratislava, IČO: 37977977, **o určenie právneho vzťahu**, takto

r o z h o d o l :

Súd **určuje**, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných zoznamoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako jej tajný spolupracovník.

Odporca je **povinný** uverejniť výrok tohto rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, a pri mene uviesť poznámku o tomto súdnom rozhodnutí.

Odporca je **povinný** zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 99, 50 euro a trovy právneho zastúpenia vo výške 478, 54 euro na účet právneho zástupcu navrhovateľa vedený v Sberbank Slovakia, a.s. na číslo účtu 4001 064 805/3100, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ v zastúpení svojím právnym zástupcom návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 10. 02. 2012 žiadal, aby súd určil, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných zoznamoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako jej tajný spolupracovník. Súčasne žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť uverejniť výrok tohto rozsudku na internetovej stránke odporcu www.upn.gov.sk v registračnom zozname a pri mene navrhovateľa uviedol poznámku o tomto súdnom rozhodnutí.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný uverejnil na svojej stránke elektronickú kópiu registračného protokolu Štátnej bezpečnosti, v ktorom podľa záznamu je evidovaný od 10.3.1988 pod reg. č. 37196 na XII správe ZNB ako kandidát tajnej spolupráce a od 7.3.1989 ako tajný spolupracovník Štátnej bezpečnosti. Podľa zákona č. 553/2002 Z.z.

o Ústave pamäti národa opakovane v roku 2005 a 2011 požiadal žalovaného o sprístupnenie dokumentov o vlastnej osobe. Žalovaný mu listami zo dňa 11.4.2005 a zo dňa 16.11.2011 oznámil, že na základe záznamu v registračnom protokole bol predmetný zväzok dňa 12.12.1989 zničený. Ak bývalá Štátna bezpečnosť založila na neho registračný protokol, založila ho bez jeho vedomia a súhlasu, pretože navrhovateľ nikdy nepodpísal žiadny záväzok k spolupráci ani záväzok o mlčanlivosti. Štátna bezpečnosť ho nikdy nepoverila žiadnymi úlohami, so Štátnou bezpečnosťou nespolupracoval. Navrhovateľ pochádza z vysťahovaleckej rodiny, narodil sa v Paríži a jeho otec počas II. svetovej vojny sa aktívne so zbraňou v ruke zúčastnil protifašistického odboja vo Francúzsku. Od roku 2005 je na dôchodku. Nikdy nemal členstvo v politických stranách. V súčasnosti už druhé volebné obdobie vykonáva funkciu poslanca v mestskej časti Bratislava - Čunovo. Od roku 1977 do roku 1989 bol vedecko-výskumným pracovníkom Ústavu pre zahraničných Slovákov, ktorý vznikol v roku 1968 pri Matici slovenskej. Ústav metodicky riadilo Ministerstvo kultúry SSR. V pôsobnosti Ústavu bola záchrana kultúrneho dedičstva, kultúrne styky s krajanmi v zahraničí a výskum danej problematiky. Je len samozrejmé, že vo vtedajšom politicky a ideologicky rozdelenom svete, krajanská problematika bola v pozornosti vtedajších vládnucich totalitných komunistických štruktúr. Všetci pracovníci ústavu sa dostávali na základe príkazov vedenia ústavu do služobných kontaktov s osobitnými štátnymi štruktúrami, určenými na sledovanie slovenského zahraničia. V roku 1988 ako vedecký tajomník Odboru pre zahraničných Slovákov Matice slovenskej v Bratislave bol navrhovateľ poverený koordináciou prípravy vedeckého sympózia k 125. výročiu založenia Matice slovenskej a 20. výročiu vzniku špecializovaného pracoviska pre výskum dejín a života zahraničných Slovákov s názvom Zahraniční Slováci a materinský jazyk. Rozhodli sa na odbore, že sa pokúsia pozvať na sympóziu aj takých zahraničných Slovákov, ktorým predtým ako persona non grata nechceli udeliť vstupné vízum do vtedajšieho Československa (napr. E. Ďurovič zo Švédska, M. S. Ďurica z Talianska, E. Bosák a N. M. Stolárik z Kanady, viacerí krajanovia z USA). Bolo potrebné prekonať nielen odpor a nesúhlas vtedajšieho vedenia Matice slovenskej v Martine,

i niektorých inštitúcií v Prahe, ale získať aj súhlas vtedajších rozhodujúcich politických činiteľov a orgánov. V čase, keď väčšina ľudí očakávala skorý pád totality, ale ešte stále sa obávala prípadných osobných postihov, sa v tejto záležitosti nechcela angažovať. Napokon v záujme veci paradoxne on ako nečlen strany, musel ísť na Ústredný výbor komunistickej strany Slovenska vysvetľovať a presvedčovať o potrebe pozvania a udelenia vstupných víz pre navrhované osoby. Schválenie bolo podmienené aj prevzatím osobných záruk, že tieto osoby nevyužijú priestor sympózia na kritické vystúpenie proti vtedajšej vládnucej komunistickej ideológii. Vtedy nemohol ani len tušiť, že o 17 rokov neskoršie bude za svoju snahu dehonestovaný, vystavený podozrievaniu z vedomej spolupráce s bezpečnostnými zločkami, následne degradovaný a morálne spoločensky i finančne postihnutý. V súvislosti s prípravou sympózia prichádzali za ním pracovníci Štátnej bezpečnosti a požadovali oficiálne materiály ku príprave sympózia. Materiály im musel poskytnúť, ale žiadne osobitné informácie im neposkytoval. Vedecké sympóziu sa nakoniec uskutočnilo a väčšina z pozvaných sa na ňom zúčastnila. Materiály zo sympózia, ktoré sa konalo v dňoch 4. - 6. júla 1988 v Bratislave, sú každému dostupné a boli publikované v osobitnom zborníku Matice slovenskej v roku 1990. Príprava sympózia bola jediným obdobím, keď za ním prichádzali

príslušníci Štátnej bezpečnosti. Samotné uskutočnenie sympózia za účasti prominentných osôb zo slovenskej emigrácie predstavovalo sprístupnenie cenných informácií o slovenskej emigrácii v zahraničí pre vedeckých pracovníkov a záujemcov žijúcich doma a zároveň predstavovalo ďalšie, hoci aj malé rozšírenie slobody v podmienkach ešte stále existujúceho totalitného režimu. Keď sa v roku 2005 meno C. Baláža objavilo v evidenčnej pomôcke zväzkov ŠtB po mediálnej kampani bol odvolaný z funkcie splnomocnenca vlády pre zahraničných Slovákov. Proti jeho odvolaniu protestovali mnohé krajanské organizácie v zahraničí a to i v písomnej podobe adresovanej vtedajšiemu predsedovi vlády (Združenie Slovákov vo Švajčiarsku, Slovensko-nemecká únia, Slovenská katolícka misia v Mníchove, Spolok Slovensko z Francúzska, Demokratický zväz Slovákov a Čechov v Rumunsku, Obce Slovákov v Českej republike, Slovenská liga v Amerike, Kanadská Slovenská liga, Kanadská základina pre umenie a divadlo, celoštátna slovenská samospráva v Maďarsku, Svetové združenie Slovákov v zahraničí a mnohé individuálne z Austrálie, Švédska, Talianska, Veľkej Británie, Slovenskej republiky a ďalších krajín). V nasledujúcom období bol vystavený neporovnateľnej s inými osobami vedenými vo zväzkoch, nenávisťnej a permanentnej mediálnej kampani trvajúcej dodnes, ktorá sleduje jeho očierňovanie bez akýchkoľvek relevantných dôkazov. Stal sa obľúbeným terčom všetkých, ktorí si chcú beztretno kopnúť do človeka, ktorý nemá možnosť inej obrany ako toto podanie na súd. Jeho najbližší rodinní príslušníci a blízki priatelia sa musia obávať, že v spojitosti s ním by mohli byť kompromitovaní, následne prísť o svoje spoločenské postavenie a možno i zamestnanie a preto v tejto súvislosti radšej s ním prerušili styky. Podľa jeho názoru tým utrpel nielen psychickú traumu, ale aj nesmierne občiansku, spoločenskú, morálnu, zdravotnú, finančnú i rodinnú ujmu. Nikoho nezaujíma, čo robil skoro sedemdesiat rokov, predmetom záujmu je len sporných desať mesiacov, keď ho v inkriminovaných zväzkoch evidovali ako tajného spolupracovníka Štátnej bezpečnosti. Takýto stav považuje za porušenie svojich základných občianskych práv a slobôd a v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka má ako fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podobne aj v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka má ako fyzická osoba právo sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Počas konania sa k veci vyjadril právny zástupca navrhovateľa i podaním doručeným súdu dňa 14. 05. 2013, čl. 100.

Odporca sa k návrhu vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 16. 04. 2012, čl. 13. Žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť. Odporca namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie odporcu v tejto veci. Svoju námietku odôvodňoval tým, že vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva; vecne legitimovaný je ten, kto podľa hmotného práva je skutočne nositeľom tvrdeného subjektívneho práva či tvrdenej subjektívnej povinnosti. Štátna bezpečnosť bola podľa § 9 ods. 1 zákona č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti zložkou Zboru národnej bezpečnosti. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 133/1970 Zb. o pôsobnosti federálnych ministerstiev riadilo Štátnu bezpečnosť Federálne ministerstvo

vnútra, žalobca bol ako agent zaevidovaný podľa Smernice pre evidenciu, štatistiku a administratívu pri kontrarozviednej činnosti (rozkaz ministra vnútra Československej socialistickej republiky číslo 4, ročník 1978) a Smernice pre prácu so spolupracovníkmi kontrarozviedky. K evidovaniu žalobcu v materiáloch Štátnej bezpečnosti došlo teda zo strany bývalých federálnych štátnych orgánov. Podľa ústavného zákona č. 542/1992 Zb. dňom 01.01.1993 zanikla ČSFR a jej nástupníckymi štátmi sa stala Slovenská republika a Česká republika. Týmto dňom zanikli aj štátne orgány ČSFR, jej ozbrojené a bezpečnostné zložky, rozpočtové a príspevkové organizácie napojené na štátny rozpočet a štátne organizácie v pôsobnosti ČSFR zriadené zákonom. Pôsobnosť ČSFR, ktorá jej bola zákonom zverená, prešla na nástupnícke štáty a tým prešla na Slovenskú republiku aj zodpovednosť za neoprávnené zásahy federálnych orgánov a zložiek, ktoré ku dňu 01.01.1993 zanikli. Tým je daná pasívna vecná legitímácia Slovenskej republiky. Bolo vecou nástupníckych štátov, a teda aj Slovenskej republiky, či a ako bude legislatívne riešiť právne nástupníctvo federálnych orgánov, ktoré boli zodpovedné za neoprávnený zásah spôsobený bývalou Štátnou bezpečnosťou, vyriešené nebolo. Žalovaný nie je právnym nástupcom Štátnej bezpečnosti a nezodpovedá za správnosť alebo nesprávnosť, resp. oprávnenosť alebo neoprávnenosť evidencií vedených Štátnou bezpečnosťou. Žalovaný nie je štátny orgán, ale verejnoprávna ustanovizeň. V otázkach evidencie v materiáloch Štátnej bezpečnosti žalovaný nerozhoduje o právach, povinnostiach alebo právom chránených záujmoch fyzických alebo právnických osôb. Za pasívne vecne legitímovaných možno považovať buď Slovenskú republiku, za ktorú koná konkrétny štátny orgán (ak takýto orgán nie je v právnych predpisoch Slovenskej republiky určený, mala by konať vláda SR ako vrcholný orgán výkonnej moci podľa čl. 108 Ústavy Slovenskej republiky, resp. Úrad vlády Slovenskej republiky, ktorý podľa § 1b zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy plní úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením činnosti vlády), alebo, ak došlo k evidovaniu žalobcu v rozpore s vtedy platnými predpismi, konkrétneho príslušníka Štátnej bezpečnosti. Zodpovednosť za evidenciu žalobcu je teda reálne určiteľná, je možné jednoznačne identifikovať osobu, ktorá zväzok založila a zaevidovala. Je možné jednoznačne určiť, ktorá osoba je pôvodcom informácii nachádzajúcich sa vo zväzku a v registračnom protokole. Je v dispozícii žalobcu, či sa voči tejto osobe bude domáhať ochrany svojich práv. Ďalej odporca namietal, že žalovaný zverejnil na svojej internetovej stránke elektronickú kópiu registračného protokolu, ktorý obsahuje meno žalobcu a zároveň zverejnil aj prepis tohto registračného protokolu. Žalovaný tak urobil na základe § 19 ods. 1 zákona č. 553/2002 Z.z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa), teda postupoval na základe zákona a plnil svoju zákonnú povinnosť. V podobnej veci Najvyšší súd SR v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. ICo 34/95 uviedol: „ Za neoprávnený zásah nemožno preto považovať postup pri vydávaní osvedčenia podľa § 9 ods. 1 zákona č. 451/1991 Zb. V takomto prípade, keď príslušný štátny orgán vo vydanom osvedčení uviedol, že žiadateľ je osobou vedenou v bývalých archívnych materiáloch Štátnej bezpečnosti ako osoba uvedená v § 2 ods. 1 zákona č. 451/1991 Zb., ide totiž o plnenie zákonom uloženou povinnosťou.“ Podobne aj žalovaný v súlade so zákonom uviedol, že žalobca je evidovaný v registračnom protokole bývalej Štátnej bezpečnosti. Žalovaný nepozmenil ani nijakým

spôsobom neupravil príslušný registračný protokol. Registračný protokol skutočne obsahuje meno žalobcu. Žalovaný nie je pôvodcom informácií, ktoré sa nachádzajú v registračnom protokole a nenesie za ne zodpovednosť, čo odôvodnil už vyššie.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a to výsluchom navrhovateľa, čl. 70, oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými počas konania navrhovateľom - listy odporcu zo dňa 11. 04. 2005, čl. 7, 16. 09. 2011, čl. 8, listinnými dôkazmi predloženými počas konania odporcom - vyúčtovanie služobných údajov, čl. 23 až 57, rozkaz ministra vnútra ČSR zo dňa 25. 01. 1978, čl. 74, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

Z návrhu navrhovateľa, z výsluchu navrhovateľa i listinných dôkazov predložených obomi účastníkmi konania, mal súd za preukázané, že odporca na svojej internetovej stránke uverejnil zoznam spolupracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti bývalého Západoslovenského kraja a Bratislavy, v ktorom bol navrhovateľ evidovaný od 10. 03. 1988 pod reg. č. 37196 na XII Správe ZNB ako kandidát tajnej spolupráce (v registračnom protokole je to uvedené pod skratkou KTS) a od 07. 03. 1989 ako tajný spolupracovník Štátnej bezpečnosti (v registračnom protokole je to uvedené pod skratkou TS).

Navrhovateľ počas konania uviedol, že registráciu považuje za neoprávnenú a nedôvodnú, nakoľko s bývalou Štátnou bezpečnosťou nespolupracoval, neurobil žiaden úkon, ktorý by jeho registráciu oprávňoval. S príslušníkmi bývalej Štátnej bezpečnosti sa nestretával, niekoľkokrát sa s nimi stretol na jeho pracovisku, z podnetu jeho nadriadených, v súvislosti s organizovaním konferencie Zahraniční Slováci a materinský jazyk, ktorá sa konala dňa 04. až 06. 07. 1988 v Bratislave. Bývalá štátna bezpečnosť založila na neho registračný protokol bez jeho vedomia, súhlasu, pretože nikdy nepodpísal žiadny záväzok ku spolupráci, ani záväzok o mlčanlivosti. Bývalá Štátna bezpečnosť navrhovateľa nikdy nepoverila žiadnymi úlohami. Navrhovateľ počas konania uviedol, že nepopiera, že kontakt s týmito pracovníkmi štátnej bezpečnosti bol, ale mal úradný, pracovný charakter, a to z poverenia jeho vtedajších nariadených pracovníkov. Uviedol, že pokiaľ sa týka jeho samotného, do pracovného, úradného kontaktu, ktorý sa uskutočňoval na pracovisku Odbor pre zahraničných Slovákov Matice slovenskej v Bratislave, vtedy na Pugačrovej ulici, terajšia Františkánska, teda vo Františkánskom kláštore, ktorý bol vtedy sídlom Matice slovenskej v Bratislave. Na tomto pracovisku pôsobil od roku 1977 ako vedecký pracovník. Vedecké oddelenie uskutočnilo niekoľko medzinárodných konferencií k problematike Slovákov v zahraničí, z ktorých ostatná bola konferencia s názvom Zahraniční Slováci a materinský jazyk, ktorá sa konala v dňoch 4. - 6.07.1988. Na túto konferenciu nadväzoval poznávací zájazd po Slovensku v dňoch 5. - 16.07.1988. Zájazdu sa zúčastnili zahraniční účastníci tejto konferencie, ukázali im Slovensko. Príprava takejto konferencie i samotného zájazdu si vyžadovala dostatočný časový predstih. Keďže išlo o obdobie určitého politického uvoľňovania v súvislosti so Sovietskou perestrojkou, tím pracovníkov, ktorý pripravoval tieto dve podujatia v návrhu, ktorý sa predkladal kolégiu správcu Matice slovenskej a následne Ministerstvu kultúry SSR. Návrh na pozvanie takých účastníkov zo zahraničia, ktorí by pred

tým nikdy neboli dostali vstupné víza. Konkrétne uvádza napr. pána profesora Ďuricu. Uvádza, že celý schvaľovací akt vtedy prebiehal tak, že bolo potrebné tento návrh predložiť a dostať súhlas nie len na úrovni štátnych orgánov, ale aj na úrovni ústredného orgánu ÚV KSS. Paradoxom pri týchto všetkých schvaľovačkách bolo, že nebol členom komunistickej strany, ale ako vedecký pracovník a koordinátor týchto podujatí musel ísť na ústredný výbor strany a odôvodňovať pozvanie týchto zahraničných Slovákov. Navrhovateľ uvádza, že ho potom ani prekvapilo, že nasledoval kontakt s ľuďmi zo štátnej bezpečnosti. V rámci prípravy boli za ním, asi jeden, dvaja, ako kedy. Stretli sa na pracovisku, chceli informácie, ktoré ani vôbec neboli tajné, všetky informácie boli verejné, služobné. Uvádza, že fyzicky im neodovzdal žiadne materiály, nebol na to kompetentný. Dostali to zo sekretariátu, možno, že i z ministerstva, to nevedel uviesť. Uviedol, že nevie presne uviesť koľko krát boli za ním. Čo vedel z určitosťou povedať, že sa zúčastnili i samotnej konferencie a zúčastnili sa i poznávacieho zájazdu po Slovensku. Nepamätal si že by išli s nimi autobusom, zjavne išli svojimi služobnými autami. Ale si to zariadili s vedením Matice slovenskej tak, že boli vnímaní účastníkmi sympózia ako zamestnanci Matice slovenskej. Stravovali sa zo všetkými účastníkmi, navštevovali kultúrne pamiatky, kde boli, keď boli prijatia na okresnom alebo krajskom národnom výbore, tak sa ich zúčastňovali. Navrhovateľ uviedol, že o to viac ho prekvapilo, keď sa mal možnosť oboznámiť s listinnými dôkazmi, ktoré predložil počas konania odporca. Uviedol, že podľa jeho názoru tieto doplnujúce doklady sú zmanipulované a nepravdivé. Pokiaľ ide výsledky konferencie a zahraničných účastníkov tejto konferencie, vyšiel k tejto konferencii osobitný zborník materiálov v roku 1990. V tomto zborníku sú uvedené všetky vystúpenia účastníkov konania, zoznam účastníkov konferencie. V tomto zborníku je uvedený i samostatný navrhovateľ ako zostavovateľ aj spoluautor. Uviedol, že bol nesmierne prekvapený, dozvedel sa to v zahraničí, že jeho meno je uvedené v evidenčnej pomôcke bývalej štátnej bezpečnosti. V tom čase vypukla ohľadne všetkých osôb, alebo prevažnej časti osôb, ktoré zastávali nejaké štátne funkcie, veľká mediálna kampaň, bol obviňovaný, nemal právo k tomu nič povedať. Bolo to v roku 2005. Bolo to bez možnosti akejkoľvek obhajoby. Následkom toho bol prepustený zo zamestnania. Nasledovala potom i veľmi negatívna mediálna kampaň proti jeho osobe. Posledné mediálne negatívne vystúpenie proti nemu bolo minulý rok. Nejednalo sa iba o médiá. Poškodený bol, jeho dobré meno, v Národnej rade SR. Negatívne dôsledky mediálnej kampane nepocítil iba on, ale aj jeho rodina a priatelia a trvajú do dnes.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že osobný zväzok zavedený pod registračným číslom 37196 dňa 17. 09. 1987 na XII Správe ZNB ako zväzok preverovanej osoby (skratka PO), bol dňa 10. 03. 1988 preregistrovaný na zväzok kandidáta tajnej spolupráce (skratka KTS) a dňa 07. 03. 1989 bol preregistrovaný na zväzok tajného spolupracovníka (skratka TS). Tento celý zväzok bol podľa záznamu v evidenčnej pomôcke dňa 12. 12. 1989 zničený. Z listinných dôkazov predložených odporcom počas konania mal súd preukázané, že navrhovateľ nepodpísal prehlásenie o mlčanlivosti, ani akýkoľvek listinný doklad o spolupráci s bývalou Štátnou bezpečnosťou. Odporca rovnako nepredložil, zjavne i preto, že celý osobný zväzok navrhovateľa bol ešte dňa 12. 12. 1989 zničený, žiadne prípadné písomné správy, hlásenia, ktoré by vypracoval navrhovateľ, doklad o tom, že by im

navrhovateľ odovzdal nejaké písomné materiály. Odporca počas konania predložil súdu listinné dôkazy tzv. vyúčtovanie služobných údajov, ktoré našiel v archíve, pretože osobný zväzok navrhovateľa bol 12. 12. 1989 zničený, ktorými preukazoval, že s navrhovateľom sa uskutočnili viaceré stretnutia, takže kontakt s navrhovateľom bol podľa názoru odporcu intenzívny od mája 1988 až do novembra 1989. Z predložených vyúčtovaní služobných údajov vyplýva, že s navrhovateľom sa mal kontaktovať príslušník Štátnej bezpečnosti Ivan Beňo, ktorý však podľa zistenia súdu dňa 22. 01. 2006 zomrel, preto ho nebolo možné v tomto konaní vypočuť ako svedka. Tieto vyúčtovania služobných údajov, ktoré si vypisoval príslušník Štátnej bezpečnosti sám, predkladal svojmu nadriadenému Petrovi Mlejovi, ktorý však dňa 30. 11. 1997 zomrel, preto ho nebolo možné vypočuť k tejto veci ako svedka. Súd má za to, že odporca predloženými listinnými dôkazmi nepreukázal, že by bývalá Štátna bezpečnosť mala súhlas navrhovateľa pôsobiť ako tajný spolupracovník alebo že by takýto súhlas nebol v danej veci potrebný. Odporca ani nepreukázal, že k stretnutiam, na ktoré poukazoval na základe predložených listinných dôkazov, skutočne došlo. A skutočnosť, že príslušník bývalej Štátnej bezpečnosti, ktorý sa mal na týchto stretnutiach zúčastňovať Ivan Beňo a jeho nadriadený, ktorému mali byť predkladané tzv. vyúčtovania služobných údajov Peter Mlej, zomreli a nemohli byť tak vypočutí v tejto veci ako svedkovia, nemôže byť podľa názoru súdu na dôkaznú ťarchu navrhovateľa. Navrhovateľ namietal pravdivosť a hodnovernosť týchto listinných dôkazov, nakoľko sa s uvedeným príslušníkom bývalej Štátnej bezpečnosti nestretol ani raz mimo svojho pracoviska, a už vôbec nie v reštaurácii ako to vyplývalo z vyúčtovania služobných údajov. Poukazoval na to, že údaje uvedené v týchto listinných dôkazoch si príslušník bývalej Štátnej bezpečnosti vypisoval sám, bez akejkoľvek kontroly. Navrhovateľ namietal, že odporca predložil prehľad vyúčtovaní, ktoré predložili pracovníci ŠtB svojej učtárni. V jeho prípade malo ísť o spolu 43 stretnutí a za každé stretnutie predložil pracovník ŠtB tzv. náhradný doklad. Čiže nie účtenku napr. z kaviarne, ale svoje prehlásenie, že takú sumu platil pri údajnom stretnutí s ním. Už tato skutočnosť je podľa jeho názoru nevieryhodná. Predsa účtujúci čašník pri každom vyúčtovaní zanechal doklad o vyúčtovanej sume. Doklad tak či tak zanechával na stolíku a pracovník ŠtB si ho mohol bez problémov zobrať so sebou. Nemusel oznamovať žiadne svoje meno a preto nie je pravdivé tvrdenie zástupcu odporcu, že hrozila dekonšpirácia pracovníka ŠtB. V účtovných výkazoch, ktoré predložil odporca, je uvedené dňa 9.10.1989, že mu mala byť vyplatená odmena 500,- Kčs, avšak pri položke je uvedené, že ide o návrh. V poznámke je uvedené „potvrd. o prevzatí“, ale nevedno, či ide o požiadavku predloženia potvrdenia o prevzatí, potvrdenie o prevzatí od pracovníka ŠtB kapitána Mleja, alebo iný doklad. On žiadnu odmenu od ŠtB neobdržal a rovnako sa nezúčastnil na stretnutiach s pracovníkom ŠtB, pri ktorom by pracovník ŠtB vynakladal náklady uvedené v jednotlivých kolónkach. Podľa prehľadu vyúčtovania od 3.7.1988 do 16.7.1988, čiže po dobu konania konferencie a následného poznávacieho zájazdu, malo dôjsť ku stretnutiam s ním každý deň. Ku osobitným stretnutiam práve v uvedených dňoch nedochádzalo, pretože pracovníci ŠtB sa zúčastňovali priamo na konferencii aj na poznávacom zájazde. Taktiež on bol ako jeden z organizátorov konferencie celý deň zaujatý priebehom konferencie alebo poznávacieho zájazdu, preto aj z tohto dôvodu by nemal čas sa ešte stretávať s pracovníkmi ŠtB.

Podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa ustanovenia § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný a dostatočne preukázaný, a preto mu v celom rozsahu vyhovel. Navrhovateľ bol neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako tajný spolupracovník. Táto jeho evidencia bola bez jeho preukázateľného súhlasu, vedomia. Z výpovede navrhovateľa, ako aj z listinných dôkazov predložených odporcom počas konania, je zrejmé, že navrhovateľ nikdy nepodpísal záväzok ku spolupráci a v tejto veci nevyplýva, že by pracovníci bývalej Štátnej bezpečnosti nemuseli vyžadovať písomný záväzok získavanej osoby - navrhovateľa z dôvodu ohrozenia dobrého vzťahu získavaného spolupracovníka. Navrhovateľ jednoznačne vo výpovedi uviedol, že s pracovníkom bývalej Štátnej bezpečnosti sa služobne stretol niekoľkokrát ako pracovník Ústavu pre zahraničných Slovákov, ktorý vznikol v roku 1968 pri Matici slovenskej. V tomto ústave pracoval ako vedecko - výskumný pracovník. Stretol sa na podnet svojich nadriadených a to v súvislosti s organizovaním konferencie Zahraniční Slováci a materinský jazyk, ktorá sa konala dňa 04. až 06. 07. 1988 v Bratislave, na ktorej sa mali zúčastniť viacerí Slováci žijúci dlhodobo v zahraničí. Z vykonaného dokazovania má súd za to, že dobrý vzťah medzi navrhovateľom pracovníkmi bývalej Štátnej bezpečnosti súd pokladá za vylúčený. Konaním pracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti bolo zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľa tým, že neoprávnene bol v registračnom zväzku č. 37196 vedený ako tajný spolupracovník Štátnej bezpečnosti. V zmysle citovaného ustanovenia §11 Občianskeho zákonníka má navrhovateľ právo na ochranu svojej osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena. Ustanovenie § 13 ods.1 Občianskeho zákonníka ako fyzickej osobe priznáva právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby dotknutej fyzickej osobe bolo dané primerané zadosťučinenie. Z dikcie ustanovenia §13 Občianskeho zákonníka, v ktorej je použité slovné spojenie "fyzická osoba má právo najmä sa domáhať ..." vyplýva, že právne prostriedky ochrany osobnosti fyzickej osoby sú v citovanom ustanovení vymedzené len príkladmo, nevylučujúce použitie iných prostriedkov právnej ochrany fyzickej osoby, ktorej osobnostné právo bolo porušené. Súd na základe vykonaného dokazovania určil, že navrhovateľ je neoprávnene evidovaný v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti ako tajný spolupracovník a súčasne určil odporcovi povinnosť uverejniť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke odporcu www.upn.gov.sk do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku v registračnom protokole, a pri mene navrhovateľa uviesť poznámku o tomto súdnom rozhodnutí.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku a zaviazal odporcu na náhradu trov konania navrhovateľovi, ktorý v konaní mal plný úspech. Trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh v sume 99,50 euro a z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 478, 54 euro, ktoré je odporca povinný zaplatiť v zmysle ustanovenia §149 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku právnomu zástupcovi navrhovateľa na účet vedený v Sberbank Slovakia, a. s., na číslo účtu 4 001 064 805/3100, a to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Trovy právneho zastúpenia si právny zástupca navrhovateľa uplatnil počas konania a vyčíslil elektronicky dňa 29. 05. 2013, č. 118, a písomne dňa 30. 05. 2013, čl. 120. Právny zástupca navrhovateľa si vyčíslil trovy právneho zastúpenia nasledovne:

Hodnota konania: - neurčitá hodnota (o určenie právneho vzťahu) 1/13 výpočtového základu (§11 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení). Hodnota 1 právneho úkonu: € (§ 1 ods. 3 v spojitosti s 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) - za r. 2011 = 57,-€, za r. 2012 = 58,69,-€, za r. 2013 = 60,07,-€, a to za prevzatie a príprava právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (december 2011) - 57,-€, písomné podanie - žalobný návrh 30.12.2011 - 57,-€, účasť na pojednávaní dňa 06.12.2012 - 58,69,-€, účasť na pojednávaní dňa 09.04.2013 - 60,07,-€, písomné podanie - vyjadrenie zo dňa 09.05.2013 - 60,07,-€, účasť na pojednávaní dňa 28.05.2013 - 60,07 €. Spolu: 352,90 € bez DPH + režijný paušál 2x7,41 € (r. 2011) + 1x 7,63 € (r. 2012) + 3x7,81 € (r. 2013 = 45,88 € + 79,76 € platná DPH (20%) zo základu 398,78 (352,90 + 45,88). Spolu trovy právneho zastúpenia: 478,54 €.

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Bratislava I.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

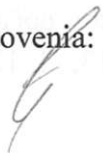
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis

V Bratislave dňa 28. 05.2013

Za správnosť vyhotovenia:
Nikola Brunovská

JUDr. Otília Doláková
sudkyňa